

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **H. Ch.**, zastoupený Mgr. Petrem Fouskem, advokátem se sídlem v Bělé pod Bezdězem, Masarykovo náměstí 83, 294 21, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem v Praze, Křížíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 A 52/2012 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna advokátovi Mgr. Petru Fouskovi **se určuje** částkou 9029 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2012, č. j. KRPA-91646/ČJ-2012-000022; tímto bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se městský soud žádným relevantním způsobem nevypořádal s jeho námitkou stran skutečností, které by odůvodňovaly realizovatelnost správního vyhoštění, resp. nebyl dán zákonný účel zajištění cizince, které je v každém případě citelným zásahem do základních práv jednotlivce. Stejně tak se městský soud nevypořádal se stěžovatelovou žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno, tj. že nesplňuje náležitosti upravené v ustanovení § 68 správního řádu, což platí i ve vztahu k posouzení otázky, zda nestačí uložit zvláštní opatření podle zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný byl dle stěžovatele oprávněn k zajištění stěžovatele pouze v případě, že „nepostačuje zvláštní opatření za účelem vycestování“. Institut zvláštních opatření vychází z požadavků obsažených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Žalovaný ve svém rozhodnutí ohledně důvodů pro neuložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců pouze dle stěžovatele nedostatečně konkrétně uvádí, že existuje nebezpečí zmaření výkonu správního rozhodnutí a možného skrývání stěžovatele. K tomuto tvrzení však žalovaný neposkytl žádné důkazy, které by tuto obavu alespoň částečně odůvodňovaly. Rozhodně nelze za takový důkaz považovat domněnku žalovaného, že z území České republiky nevycestuje a „nadále nebude respektovat orgány Policie“, kterou žalovaný dovodil z toho, že stěžovatel odmítl podepsat protokol ze dne 18. července 2012, a tak že „se správním orgánem odmítl spolupracovat“. Nic z toho nemohlo zbavit žalovaného povinnosti zabývat se možnostmi aplikace ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný byl při svém rozhodování povinen vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu (ustanovení § 3 správního řádu). Pokud stěžovatel nebyl řádně vyslechnut, ať se tak stalo z jakýchkoliv příčin, bylo povinností žalovaného, aby mu umožnil vyjádřit se k důvodům, ve kterých žalovaný spatřoval nezbytnost jeho zajištění. Jedině tak by mohl stěžovatel uplatnit svá práva a oprávněné zájmy (ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu). V opačném případě nebyl zjištěn skutkový stav v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí o zajištění (ustanovení § 3 správního řádu), a rozhodnutí o zajištění cizince nemůže v žádném případě odpovídat okolnostem daného případu (ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu) (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2010, č. j. 57 A 77/2010 - 46, který je citován např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. prosince 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).

Dále žalovaný dle stěžovatele zcela při svém rozhodování pominul okolnosti, které předcházely vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti zrušil rozsudkem ze dne 7. dubna 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. srpna 2010, č. j. 8 Ca 309/2009 - 25, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, což nakonec vedlo k tomu, že bylo vydáno nové rozhodnutí o správním vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá mimo jiné tvrzení stěžovatele, že po celou dobu pobytu má na území České republiky vážnou známost, se kterou se hodlá oženit a založit rodinu. Podle názoru stěžovatele se jedná o skutečnost vyplývající ze správního spisu, která mohla mít zásadní význam pro rozhodování žalovaného o jeho zajištění. Žalovaný rovněž zcela pominul, že nové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno opatrovníku, který byl stěžovateli ustanoven, i když ten si není vědom toho, že by byly splněny předpoklady pro jeho

pokračování

ustanovení, a že se o tomto rozhodnutí dozvěděl teprve při jeho zajištění, což samo o sobě zpochybňuje tvrzení žalovaného, že stěžovatel vědomě maří výkon správního vyhoštění.

Dle stěžovatele je zřejmé, že v posuzované věci žalovaný řádně nezjistil všechny okolnosti, které by odůvodňovaly zajištění, protože je jeho rozhodnutí o zajištění nezákonné. Z výše uvedených důvodů je podle názoru stěžovatele rovněž toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. V takové situaci měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí. Jelikož se tak nestalo, je rovněž napadené rozhodnutí soudu nesprávné a nemůže v rámci kasačního přezkumu obstát.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva podat vyjádření ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že se nemohl zabývat těmi námitkami, které stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoliv tak objektivně učinit mohl (viz námitky pod bodem 8,9,10 doplnění kasační stížnosti).

Stěžovatel ve zcela obecné a stručné žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku; domnívá se, že žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; pochybení žalovaného spatřuje v tom, že se dostatečně nezabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Dále uvedl, že je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, a tím je dána objektivní překážka vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců; jediné v případě zřejmé realizovatelnosti správního vyhoštění sleduje zajištění cizince svůj zákonný účel a pokud tomu tak není, je zbavení osobní svobody v rozporu se zákonem i článkem 5 Úmluvy. V této souvislosti odkázal na judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 1 As 12/2009 z 15. 4. 2009, podle kterého je třeba trvat na tom, aby orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda výkon vyhoštění je alespoň potenciálně možný. Dále odkázal i na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010 - 150 ze dne 23. 11. 2011. V této souvislosti se žalobce domnívá, že se žalovaný nevypořádal ani s povinností řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak mu to ukládá ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Pouze z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby bylo rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. .

Nejvyšší správní soud podotýká, že při uplatnění zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (právo náleží bdělým) lze po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním těchto kasačních důvodů již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs

34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné uplatnil kasační důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., namítá, že se městský soud nezabýval veškerými jeho námitkami, z uvedeného se podává, že rozsudek městského soudu považuje za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud se proto a priori musel zabývat touto námitkou; shledal-li by ji totiž důvodnou, bránila by již tato skutečnost sama o sobě přezkoumání napadeného rozsudku.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* Rovněž tak např. v rozsudku dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“*; obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že *„pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.)

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného tedy konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní

pokračování

argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání stěžovatele a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Napadený rozsudek městského soudu žádným deficitem ve smyslu výše uvedeného netrpí; soud se vypořádal s veškerými námitkami, které stěžovatel v žalobě uplatnil a své rozhodnutí náležitě odůvodnil.

K námitce stěžovatele stran (ne)existence relevantních skutečností svědčících pro vyhoštění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o zajištění cizince je správní orgán povinen zabývat se možnými překážkami vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci si musí učinit úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

V projednávané věci bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 tohoto zákona, neboť pobývá na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu není oprávněn, a maří výkon správního vyhoštění č. j. CPOV-9372/ČJ-2009-07465-SV. Stěžovatel byl policií zajištěn dne 18. 7. 2012 a lustrací bylo zjištěno, že mu dne 31. 7. 2009 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území na dva roky, které převzal dne 31. 7. 2009. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání a v odvolacím řízení bylo toto rozhodnutí potvrzeno. V řízení o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí bylo odvolací rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2010 č. j. 8 Ca 309/2009 - 25 s ohledem na závazné stanovisko vyslovené rozsudkem NSS pod č. j. 5 As 7/2011 - 48 ze dne 7. 4. 2011 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. (Pochybení městského soudu shledal Nejvyšší správní soud v tom, že byla akceptována argumentace žalovaného stran nevypořádání se s námitkou stěžovatele ohledně tvrzeného soužití s paní M. K. s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, neboť tato námitka nebyla uplatněna před správním orgánem I. stupně – pozn. soudu) Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 4. 2012 nové rozhodnutí č. j. CPOV-9372/ČJ-2009-074065-SV, v němž bylo stěžovateli uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob ode dne 2. 5. 2012 do 17. 5. 2014. Na základě vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 4. 2012 byl žalobci vydán výjezdní příkaz platný do 16. 5. 2012.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel opakovaně porušuje právní předpisy a nerespektuje uložené správní vyhoštění; z jeho jednání dovodil žalovaný, že existuje nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť dlouhodobě neplní zákonem uložené povinnosti, pobývá na území bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z těchto důvodů neshledal možnost vydání rozhodnutí o uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců z důvodu nebezpečí zmaření výkonu správního rozhodnutí a možného skrývání žalobce. Žalovaný odůvodnil i dobu, na kterou bylo uděleno zajištění, tím, že stěžovatel disponuje neplatným cestovním dokladem a je nutné pro vystavení náhradního cestovního dokladu ověřit údaje o jeho osobě ve státě občanství. Tento úkon je prováděn dožádaným orgánem Tuniska, a proto

byla stanovena doba zajištění nezbytná pro tento úkon. Dobu, v níž bude vydán náhradní cestovní doklad, odvodil správní orgán z vlastní zkušenosti, neboť z běžné praxe je mu známe, že obvyklá doba vystavení náhradního cestovního dokladu je shodná se stanovenou dobou zajištění.

V žalobě stěžovatel, jak již bylo zmiňováno výše, namítal pouze, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku; domnívá se, že žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; pochybení žalovaného spatřuje v tom, že se dostatečně nezabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. Dále uvedl, že je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, a tím je dána objektivní překážka vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců; jediné v případě zřejmé realizovatelnosti správního vyhoštění sleduje zajištění cizince svůj zákonný účel a pokud tomu tak není, je zbavení osobní svobody v rozporu se zákonem i článkem 5 Úmluvy.

Městský soud v Praze vázán obecně uplatněnými žalobními body dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2012 bylo vydáno v souladu se zákonem a žalovaný se v tomto rozhodnutí dle názoru soudu dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou pro posouzení věci podstatné a rozhodující.

Nejvyšší správní soud se se závěry, k nimž dospěl městský soud zcela ztotožňuje. Bylo nepochybně prokázáno, že se žalobce na území ČR dlouhodobě pohybuje bez jakýchkoli dokladů opravňujících jeho pobyt na tomto území. Rovněž tak nerespektuje rozhodnutí, kterým mu bylo uděleno správní vyhoštění, stěžovatel rovněž výslovně odmítl vypovídat k otázkám, které mu byly v rámci protokolu ze dne 18. 7. 2012 položeny, a jakkoli spolupracovat se správním orgánem, rovněž tak výslovně se odmítl seznámit s rozhodnutím o zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ze dne 18. 7. 2012 a odmítl je převzít. Za této situace je liché tvrzení stěžovatele, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a že se nemohl k věci řádně vyjádřit.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgán správně dovodil naplnění zákonných podmínek pro zajištění, ve svých úvahách se nevychýlil z rámce svého diskrece, poukázal rovněž na konkrétní okolnosti, které svědčí pro závěr, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostačující pro naplnění cíle řízení.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany až dne 20. 7. 2012, tedy až poté, co bylo správní rozhodnutí žalovaným vydáno. Za této situace jsou závěry učiněné k předloženým otázkám, o nichž rozhodl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, C-534/11, ve vztahu k věci stěžovatele bez významu.

Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem uvedené námitky důvodnými, proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti žádné náklady,

pokračování

které by mu vznikly, neuplatnil, přitom taková skutečnost ze spisu ani nevyplynula, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Zástupcem stěžovatele byl soudem ustanoven advokát Mgr. Petr Fousek, jehož odměnu a hotové výdaje podle ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovený zástupce vyčíslil odměnu a hotové výdaje v přípisu ze dne 20. 11. 2012. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci nárokovanou odměnu ve výši 4200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a písemném doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění, a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal za samostatný úkon právní služby nahlížení a studium spisu, které advokát rovněž uplatňoval ani poradu s klientem, neboť tato nebyla prokázána. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v usnesení ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, www.nssoud.cz, tuto činnost ustanoveného advokáta je třeba obecně považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s ustanovením § 11 odst. 3 citované vyhlášky. Dále soud přiznal advokátovi dle předložených dokladů náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas v celkové výši 4229 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 9029 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu